

॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ अथेति मूर्धःसकाशात् व्यालास्यसर्गश्चोत्तमयत्नश्चमन्युश्चतैः प्रयुक्तेन शरेणोत्तमगात्रभूषणमुत्तमांगभूषणं प्रजहारेति द्वयोः संबंधः ॥ २२ ॥
 सदाचितं चंदनचूर्णशायितं सुवर्णतूणीरशयं महार्चिषं ॥ आकर्णपूर्णं च विकृष्य कर्णः पार्थोन्मुखः संदधे चोत्तमौजाः ॥ २१ ॥ प्रदीप्तमैरावतवंशसंभवं शिरोजि
 हीर्षयुधिसव्यसाचिनः ॥ ततः प्रजज्वालदिशो नभश्च उल्काश्च घोराः शतशः प्रपेतुः ॥ २२ ॥ तस्मिंस्तु नागे धनुषि प्रयुक्ते हाहाकृता लोकपालाः सशक्राः ॥ नचा
 पितंबुधे सूतपुत्रो वाणे प्रविष्टं योगवलेन नागं ॥ २३ ॥ दशशतनयनो हिं दृश्यवाणे प्रविष्टं निहत इति सुतो मेखस्तगात्रो बभूव ॥ जलजकुसुमयोनिः श्रेष्ठभावो
 जितात्मा त्रिदशपतिमवोचन्माव्यथिष्ठाजये श्रीः ॥ २४ ॥ ततो ब्रवीन्मद्राजो महात्मा दृष्ट्वा कर्णं प्रहितेषु तमुग्रं ॥ न कर्णग्रीवामिषुरेष लप्स्यते समीक्ष्य संघत्स्वश
 रं शिरोघ्नं ॥ २५ ॥ अथाब्रवीत्क्रोधसंरक्तनेत्रो मद्राधिपं सूतपुत्रस्तरस्वी ॥ न संघत्ते द्विः शरं शल्यकर्णो न मादृशा जित्युद्धा भवन्ति ॥ २६ ॥ इतो दमुक्त्वा विससर्ज
 तं शरं प्रयत्नतो वर्षगणाभिपूजितं ॥ हतोसि वै फाल्गुन इत्यधि क्षिपन्नुवाच चोच्चैर्गिरमूर्जितां वृषः ॥ २७ ॥ ससायकः कर्णभुजप्रसृष्टो द्रुताशनार्कप्रतिमः सुघोरः ॥
 गुणच्युतः कर्णधनुः प्रमुक्तो वियद्वतः प्राज्वलदंत रिक्षे ॥ २८ ॥ तं प्रेक्ष्य दीप्तं युधिमाधवस्तु त्वरान्वितं सत्वरयैव लीलया ॥ पदाविनिष्पिष्य रथोत्तमं सप्रावेशयत्पृ
 थिवीं किंचिदेव ॥ २९ ॥ क्षितिं गता जानुभिस्तेऽथवाहो हेमच्छन्नाश्चंद्रमरीचिवर्णाः ॥ ततो तं रिक्षे सुमहान्निनादः संपूजनार्थं मधुसूदनस्य ॥ ३० ॥ दिव्याश्च वा
 चः सहसा बभूवुर्दिव्यानि पुष्पाण्यथ सिंहनादाः ॥ तस्मिंस्तथा वै धरणीं निमग्नैरथे प्रयत्नान्मधुसूदनस्य ॥ ३१ ॥ ततः शरः सोभ्यहनत्किरीटं तस्येंद्रदत्तं सुदृढं च धी
 मतः ॥ अथाजुनस्योत्तमगात्रभूषणं धरावियत्घोसलिलेषु विश्रुतं ॥ ३२ ॥ व्यालास्यसर्गोत्तमयत्नमन्युभिः शरेण मूर्धः प्रजहार सूतजः ॥ दिवाकरेन्दुज्वलनप्रभ
 त्विषं सुवर्णमुक्तामणिवज्रभूषितं ॥ ३३ ॥ पुरंदरार्थं तपसा प्रयत्नतः स्वयंकृतं यद्विभुना स्वयं भुवा ॥ महार्हं रूपं द्विषतां भयं करं विभर्तु रत्यर्थं सुखं सुगंधिनं ॥ ३४ ॥
 जिघांसते देवरिपून्सुरेश्वरः स्वयंददौ यत्सुमनाः किरीटिने ॥ हरांबुपाखंडलवित्तगोमृभिः पिनाकपाशाशनिसायकोत्तमैः ॥ ३५ ॥ सुरोत्तमैरप्यविषत्यमर्दितुं
 प्रसत्य नागेन जहार यदृषः ॥ सदुष्टभावो वितथ प्रतिज्ञः किरीटमत्यद्भुतमर्जुनस्य ॥ ३६ ॥ नागो महार्हतपनीयचित्रं पार्थोत्तमांगात्प्रहरत्तरस्वी ॥ तद्धेमजालाव
 ततं सुघोषं जाज्वल्यमानं निपपात भूमौ ॥ ३७ ॥ तदुत्तमेषून्मथितं विषाग्निना प्रदीप्तमर्चिष्मदथोक्षितौ प्रियं ॥ पपात पार्थस्य किरीटमुत्तमं दिवाकरोस्तादिवरक्तमं
 डलः ॥ ३८ ॥ सवैकिरीटं बहु रत्नभूषितं जहार नागोर्जुनमूर्धतो बलात् ॥ गिरेः सुजातां कुरपुष्पितद्रुमं महेन्द्रवज्रः शिखरोत्तमं यथा ॥ ३९ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९